

Woensdag 16 februari 1916.

Mijn ordetergende wensch is volbracht maar anders, niet in het nachtelijk donker, bij hellen dag. Eergisteren zaten wij hier aan het koffiemaal, heel gezellig en kalm. In eens valt een zware bons, die de vensterramen schudt, den plankenvloer schokt en ons allen opschrikt. Wat is 't?

Een tweede slag, heviger nog volgt, opnieuw worden vensters en deuren als met krachtige handen geschud en rollen schilfertjes van het leien dak op de glazenveranda en willen een paar borden — dadelijk beschermend vastgegrepen — van de tafel afdansen.

Al de ooren luisteren, al de monden zwijgen in verwachtende oplettendheid. Wij zijn aan zooveel raars gewend. Zulk een klein voorval heeft niets te beduiden... Een uur later wordt een bezoeker binnengeleid.

“Hebt ge die groote slagen gehoord?” is zijn eerste. “Ja, zeker, wat was 't?” vragen allen.

“Nieuwe, elke andere overtreffende bommen in vernielingsmacht. De Duitschers beproefden ze op een uitgestrekt veld, wat verder van hier.”

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)